

Георги Илиев
Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“

**УВАЖАЕМИ Г-Н ПРЕЗИДЕНТ,
УВАЖАЕМИ ДАМИ И ГОСПОДА,
участници в инициативата
„Младежка визия за развитие на България“**

Най-напред искам да благодаря на г-н Президента Росен Плевнелиев за указаната ми чест, да представя някои мои виждания по поставените въпроси на дебата.

Казвам се Георги Илиев. Завършил съм висше образование, специалност Информатика - бакалавър преди 3 години във Факултета по Математика и Информатика на Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“, а тази година завърших и магистърска програма по специалността Софтуерни технологии в същия факултет. В момента кандидатствам за зачисляване в докторантура по Информатика и компютърни науки. За себе си считам, че има още много неща да уча, които са ми нужни в практиката. Освен обучението, от 5 години работя като програмист и уебдизайнер, като последните няколко години съм управител на софтуерна фирма ИлиевСофт в Пловдив. Най-точно е да кажа, че познавам добре и двете страни на медала – висшето образование и нуждите на софтуерната индустрия в България и Европа.

Тук се поставиха 2 основни теми, аз ще се спра по-подробно на първата от тях, а именно:

1. Как да се подобри качеството на образование? Облекчаване на учебните програми, придобиване на повече умения и по-малко знания?

Общо взето моята теза е различна от представената във въпроса. Не считам, че учебните програми трябва да се облекчат за сметка на придобиването на умения, а още по-малко за сметка на по-малко знания. Практиката в развитите световни икономики е точно обратната – инвестира се в знанието, такава е и европейската програма до 2020 година. Какво означава това? Например в областта на информатиката и ИТ напредъкът е постоянен, технологиите се развиват много бързо. Писането на уебстранички и сайтове може да се усвои като умение, да кажем в 6-7 клас. Реално, в последните години в софтуерния бранш настъпиха големи промени, масово се използва обектноориентирано програмиране, дори и в езиците за уебпрограмиране, както и много други иновативни подходи. Има интернет банкиране, застраховане, бизнес интеледджънс, информационни системи за планиране на ресурсите. Да програмираш качествен софтуер се изискват фундаментални знания, добра математическа култура и логично мислене, познаване на основни принципи, терминология и т.н. Това не може да се постигне само с придобити умения. На софтуерната индустрия са нужни хора мислещи и хора, които са на ниво да могат постоянно да се самообучават. Защото практиката го изисква и конкуренцията е голяма. И мисля, че и в другите сфери на живота е така. Освен това – да се даде по-голяма възможност на добри специалисти от практиката, да преподават своя опит и знания в университетите, например специалисти от софтуерния бранш, когато не достигат университетски преподаватели с достатъчна квалификация. Знам, че това вече се практикува в някои университети и би могло да стане официална политика на образованието. България има потенциал и той е в младите специалисти, които трябва да се стремят към най-добрите световни стандарти.

Втората тема за разискване на този дебат е:

2. Възможностите, които откриват новите технологии за повишаване качеството на образованието.

Истината е, че не само в университетите, но и в средното образование има доста учебни програми, които са морално остарели, и затова са ненужни. Учебниците в средното училище са претрупани с термини и факти. Има голям разнородност с многото различни учебници по една и съща дисциплина. Това помага някой да забогатее, но не помага на училищното образование, защото стандартите са различни. Много малко са часовете за изучаване на фундаменталните и точни дисциплини, за сметка на хуманитарните, особено в гимназиалния курс, а в Европа и САЩ не е така. Освен това, при сегашната ни система знаеш, не знаеш – получаваш диплома за средно образование.

В университетите положението не е много по-различно. Има много преподаватели с консервативен начин на преподаване и устарели знания. Мисля, че трябва да се обърне внимание на пълното осъвременяване на съдържанието на учебните дисциплини. На първо място е важно какво се изучава, а след това – как. Използването на новите технологии може да помогне, заради тяхната атрактивност и достъпност. Но само по себе си използването на технологии, компютри и интернет не може да гарантира автоматично подобряване на качеството на образованието.

Не облекчаване, а осъвременяване, не само умения, а повече знания, това е пътят, по който трябва да върви българското средно и висше образование.

Благодаря за вниманието!

Георги Илиев

Пловдив